

Bisschop J.C. Ryle:

Auteur: J.C. Ryle (1816-1900).
Tekst: Johannes 11 : 3b.
Bron: Overdenking.
Thema: Lessen uit ziekte (1).

Enkele gedachten over ziekte uit een overdenking van bisschop J.C. Ryle (Londen) over *Joh. 11:3*.
'...die Gij liefhebt, is krank.'
Deel 1, over twee weken deel 2.

Lazarus was een vriend van Christus, toch was hij ziek. Ziekte is overal. In Europa, in Azië, in Amerika, zowel in warme als in koude landen, in beschaafde naties en wilde stammen, mannen, vrouwen en kinderen worden ziek en sterven. Ziekte komt voor in alle klassen. Genade verheft de gelovige niet boven het bereik van ziekte. Rijken kunnen geen vrijstelling afkopen. Rang en stand kan haar aanslagen niet verhinderen. Koningen en hun onderdanen, meesters en knechten, rijken en armen, geleerden en ongeletterden, leraars en leerlingen, dokters en patiënten, bedienaren en hun toehoorders, allemaal staan ze gelijk tegenover deze grote vijand. *Des rijken goed is de stad zijner sterkte, en als een verheven muur in zijn inbeelding* (Spr.18:11). Het huis van een Engelsman wordt zijn kasteel genoemd, maar er zijn geen deuren of tralies die ziekte en dood kunnen buiten houden. *Aangaande de dagen onzer jaren, daarin zijn zeventig jaren, of, zo wij zeer sterk zijn, tachtig jaren; en het uitnemendste van die is moeite en verdriet; want het wordt snellijk afgesneden, en wij vliegen daarheen.* (Ps.90:10) Dit getuigenis is inderdaad waar. Het was meer dan 3000 jaar geleden waar, en het is nog steeds waar.

Hoe zullen we dit verklaren? Welk antwoord zullen wij geven aan onze kinderen die ons vragen: 'Vader, waarom worden mensen ziek en waarom sterven ze?' Dit zijn gewichtige vragen. Kunnen we voor een ogenblik veronderstellen dat God ziekte en kwalen creëerde van bij het begin? Kunnen we ons inbeelden dat Hij, Die onze wereld formeerde in zo'n perfecte orde, de Formeerder van nodeloos lijden en pijn was? Kunnen we ons indenken dat Hij die alles 'zeer goed' (Gen.1:31) maakte, Adams mensenras zo beschikte dat ze ziek zouden worden en sterven. Dit idee is voor mijn geest weerzinwekkend. Dit introduceert een grote onvolmaaktheid in Gods volmaakte werken. Ik moet een andere oplossing vinden om mijn geest te overtuigen. De enige verklaring die mij overtuigt is deze die de Bijbel zelf geeft. Iets is de wereld binnengekomen dat de mens heeft onttroond van zijn originele positie, en hem beroofd heeft van zijn originele voorrechten. Iets is binnengekomen, zoals een handvol grind in een machinerie, iets waardoor de perfecte orde van Gods schepping ontsierd werd. En wat is dat 'iets'? Ik antwoord met één woord, het is de zonde. *Daarom, gelijk door een mens de zonde in de wereld ingekomen is, en door de zonde de dood; en alzo de dood tot alle mensen doorgedaan is, in welken allen gezondigd hebben* (Rom.5:12). Zonde is de oorzaak van alle ziekte, kwaal, pijn en lijden dat op aarde prevalent is. Dit maakt allemaal deel uit van een vloek die de wereld binnenkwam toen Adam en Eva de verboden vrucht aten en vielen. Er zou geen ziekte geweest zijn als er geen zondeval was geweest.

Als de mens nooit had gezondigd, dan zou ik onzeker zijn om het voordeel van ziekte in te zien. Maar vermits de zonde in de wereld is, kan ik zien dat ziekte iets goeds kan zijn. Ze is zowel een zegen als een vloek. Ze is een ruwe schoolmeester, dat geef ik toe. Maar het is een echte vriend voor een mens zijn ziel.

Ziekte helpt mensen te denken aan de dood. De meesten leven alsof zij nooit zullen sterven. Zij volgen zaken, politiek, wetenschap of genoegens, alsof de aarde hun eeuwige thuis is. Zij maken plannen en schema's voor de toekomst, zoals de rijke dwaas in de parabel, alsof zij een hoge levensverwachting hebben en hun levens in eigen handen hebben. Een ernstige ziekte gaat soms ver

om zulke valse voorspiegelingen te verdrijven. Het doet mensen ontwaken uit hun dagdromerijen, om hen eraan te herinneren dat zij evenzo moeten sterven als leven. Nu, dit, zeg ik met nadruk, is een machtig goed.

Ziekte helpt mensen ernstig aan God te denken, en aan hun ziel, en de toekomst. De meesten kunnen in hun dagen van gezondheid geen tijd vinden voor zulke gedachten. Zij houden daar niet van. Ze duwen ze weg. Ze vinden die lastig en onaangenaam. Een ernstige ziekte heeft soms een wonderlijke kracht om deze gedachten bijeen te brengen, en ze op te stellen voor de ogen van iemands ziel. Zelfs een boze koning zoals Benhadad kon toen hij ziek was denken aan Elisa (2Kon.8:8). Zelfs heidense zeelieden, toen de dood in zicht was, werden zij 'bevreesd en zij riepen een iegelijk tot zijn god' (Jona 1:5). Zeker, alles wat een mens doet nadenken is iets goeds.

Ziekte helpt het hart van een mens te verzachten, en leert hem wijsheid. Het natuurlijke hart is zo hard als steen. Het kan geen goed zien in enig iets wat niet van dit leven is, en geen geluk bracht in deze wereld. Een lange ziekte kan soms ver gaan om deze ideeën te corrigeren. Het ontbloot de leegheid en holheid van wat de wereld 'goede' dingen noemt, en leert ons deze dingen in een losse hand te houden. De zakenman kan ontdekken dat geld alleen niet alles is wat het hart nodig heeft. De vrouw van de wereld ondervindt dat dure kleding, romans lezen, bals en opera's, eigenlijk miserabele troosters zijn in een ziekenkamer. Zeker, alles wat ons noodzaakt om onze maatstaven van aardse dingen te veranderen, is iets goeds.

Ziekte helpt onszelf te nivelleren en te vernederen. Wij zijn allen van nature trots en verheven. Weinigen, zelfs van de armsten, zijn vrij van deze infectie. Weinigen worden er gevonden die niet neerkijken op iemand anders, en vleien zichzelf dat zij 'niet als andere mensen' zijn. Een ziekbed is een machtige temmer van zulke gedachten. Het drukt op ons de machtige waarheid dat wij 'in lemen huizen wonen' en 'nog eerder verbrijzeld (worden) dan een mot (Job 4:19), en dat koningen en onderdanen, meesters en knechten, rijk en arm, allemaal stervende schepselen zijn, en spoedig met elkaar zij aan zij zullen staan voor God. In het zicht van de doods-kist en het graf, is het niet eenvoudig trots te zijn. Zeker, alles wat deze les onderwijst, is iets goeds.

Tot slot, ziekte helpt ons onze religie te beproeven van welke soort ze is. Er zijn er niet velen op aarde die helemaal geen religie hebben. Maar weinigen hebben een religie die uitnodigt tot inspectie. De meesten zijn tevreden met de tradities die ze ontvangen hebben van hun voorouders, en ze kunnen geen reden opgeven voor de hoop die in hen is. Nu, ziekte kan voor een mens soms hoogst nuttig zijn om de waardeloosheid van het fundament van zijn ziel bloot te leggen. Ze toont hem vaak dat hij niets stevigs heeft onder zijn voeten, en niets stevigs in handen. Ze brengt hem ertoe te bekennen dat, alhoewel hij een vorm van religie kan hebben, hij heel zijn leven 'een onbekende God' heeft aanbeden. Menige geloofsbelijdenis lijkt goed op de gladde wateren van de gezondheid, maar blijkt uitermate ongezonder en nutteloos te zijn op de ruwe golven van het ziekbed. Stormen in de winter openbaren vaak de defecten van een mens zijn huis, en ziekte openbaart vaak de grofheid van een mens zijn ziel. Zeker, alles wat ervoor zorgt dat wij het ware karakter van ons geloof inzien is goed.

Ik zeg niet dat ziekte deze voordelen oplevert voor allen die ziek worden. Helaas, dat kan ik zeker niet zeggen! Tallozen worden jaarlijks geveld door ziekte, en hersteld in gezondheid, maar die hebben blijkbaar geen les geleerd uit hun ziekbed, en keren terug naar de wereld. Tallozen gaan jaarlijks door ziekte naar het graf, maar ontvangen daaruit niet meer geestelijke impressie dan de beesten die sterven. Dit zijn verschrikkelijke dingen om te zeggen, maar ze zijn waar. De graad van doodsheid die 's mensen hart en geweten kan bereiken, vertoont een diepte die ik niet pretendeer te kunnen doorgronden. Maar verleent ziekte de voordelen waarvan ik sprak aan slechts enkelen? Dat zal ik niet zeggen. Ik geloof dat in vele gevallen ziekte impressies produceert die min of meer overeenkomen met deze waarvan ik zojuist sprak. Ik geloof dat in vele geesten ziekte Gods 'dag van bezoek' is, en dat op een ziekbed continu gevoelens worden opgewekt die, door Gods genade kunnen resulteren in redding. Ik geloof dat in heidense landen ziekte vaak de weg plaveit naar de zendeling, en ervoor

zorgt dat de arme afgodendienaar een gewillig oor verleent aan het goede nieuws van het Evangelie. Ik geloof dat in ons land ziekte een van de grootste hulpmiddelen is voor de bedienaar van het Evangelie, en dat gehoorde preken dikwijls mee naar huis gebracht worden in dagen van ziekte, iets wat we verwaarloosden in de dagen van gezondheid. Ik geloof dat ziekte een van Gods belangrijkste ondergeschikte instrumenten is bij het redden van mensen, en dat, alhoewel de gevoelens die ze oproept vaak van tijdelijke aard zijn, ze ook vaak een middel vormen waarbij de Geest effectief op het hart werkt.

Samengevat: ik geloof sterk dat de ziekten van 's mensen lichamen vaak hebben geleid, door Gods wonderlijke voorziening, tot de redding van hun zielen. Ik laat deze tak van mijn onderwerp hier rusten. Ik hoef hier niets aan toe te voegen. Als ziekte de dingen kan doen waarover ik sprak, als ziekte in een boze wereld mensen kan helpen denken aan God en aan hun zielen, dan verleent ziekte voordelen aan de mensheid. Wij hebben niet het recht te mopperen bij ziekte, en te klagen bij haar aanwezigheid in de wereld. We horen eerder God ervoor te danken. Ze is Gods getuigenis. Ze is de adviseur van de ziel. Ze doet het geweten ontwaken. Ze zuivert het hart. Zeker heb ik een recht om u te vertellen dat ziekte een zegen is en geen vloek, een winst en geen verlies, een vriend en geen vijand voor de mensheid. Zolang we een wereld hebben waarin zonde woont, is ziekte een zegen.